

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

36. An Pontifex possit delegare facultatem audiendi confessiones in perpetuum, & an privativè quoad Episcopos? Et an qui jurisdictionem habet à Pontifice, possit confessiones audire ubique terrarum, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

paragianum alteri subicere in ordine ad sacramentum Pœnitentiæ; ergo habet in illum iurisdictionem etiam in ordine ad forum pœnitentiæ: hæc tamen non potest dici aliunde habere, quam ab Ecclesiâ; ergo. Prior consequentia probatur, non potest alteri subicere sibi non subiectum, & cum, in quem nullam habet iurisdictionem. Minor verò probatur, quia in casu posito non potest habere iurisdictionem iussu diuino ratione characteris sacerdotalis, cum supponatur illo carere: non potest etiam ostendi ex alio capite quòd eam habeat iure diuino, quòd si talis pastor habeat iurisdictionem iure humano, non est quòd asseramus istam conferri iure diuino.

11. Aduerte ex eo quòd iurisdictione Sacerdotibus tribuatur ab Ecclesiâ, quæ eam possit iurisdictionem, suspendere, aufere, nullum periculum animabus creare, quia Spiritus sanctus, qui regit Ecclesiâ, & Summum Pontificem, nunquam patietur cum omnino subtrahere iurisdictionem huic Sacramento necessariam.

12. Nota tamen hic obiter, quòd Summus Pontifex habet ordinariam iurisdictionem in foro Pœnitentiæ, quoad totam Ecclesiâ, idque iure diuino cum primò est electus. Et ideo potest aliquem delegare pro tota Ecclesiâ, etiam repugnantibus Episcopis & Parochis, cum eius potestas ab his minimè pendeat, & his etiam inuitis non tantum validè, sed etiam licitè eâ uti possit, quando ita iudicat expedire.

13. Confirmatur ab experientia, quæ constat varios auctoritate Pontificum à iurisdictione Episcoporum, vel Parochorum esse exemptos. Possunt etiam Episcopi delegare pro tota Diœcesi, etiam repugnantibus Parochis: hi tamen non possunt repugnante Episcopo, vel Summo Pontifice, quemadmodum nec possunt Episcopi eodem Pontifice repugnante, cum inferiores habeant potestatem delegandi cum subordinatione ad superiores, quibus in suo munere subiiciuntur: vnde est nulla, & irrita delegatio inferioris, facta repugnante superiore, & tali deputationi resistente, & pœconsequens actus ex ea exercitus est inualidus. Et hæc omnia docet etiam Præpositus in 3. part. D. Thomæ, quæst. 7. de ministro sacram. Pœnitentiæ. aub. 3. & 4.

RESOL. XXXVI.

An Pontifex possit delegare facultatem audiendi confessiones in perpetuum, & an priuatiuè quoad Episcopos?

Et an, qui iurisdictionem habent à Pontifice, possint confessiones audire obique terrarum, nulla licentia petita ab Ordinariis locorum, sicut qui delegatam habet ab Episcopo, potest in tota Diœcesi?

Et an, qui delegant iurisdictionem suo arbitrio, possint sine alia causa renouare illam, non solum validè, sed etiam licitè.

Quæritur etiam, à quo videlicet Confessarius Papa accipiat potestatem illum absoluendi. Ex part. 8. tr. 1. Ref. 33.

§. 1. Quoad primum respondeo affirmatiuè, quia in ipso residet suprema potestas communicandi hanc iurisdictionem, tam ordinariam, quam delegatam: ergo potest desinire modum concessionis magis, vel minus permanentis. Præterea ex vltimo certissimo constat hæc potestas, nam priuilegia, in quibus hæc potestas Re-

ligiosis conceditur, perpetua sunt, quamuis illa reuera solum fuerit delegatio quædam. Item similes facultates concessæ a Summis Pontificibus regulariter ita intelliguntur: quia iura, quæ statuant, quòd iurisdictione delegata etiam à Summo Pontifice, si causa non est inchoata, censetur extinguere per mortem concedentis, loquuntur tantum de iurisdictione fori contentiosi, quæ non datur in fauorem ipsius iudicis, nec habet rationem gratiæ, sed tantum iustitiæ. Vnde in negotiis fidei, in fauorem eius concessum est Inquisitoribus, vt iurisdictione eis delegata non cesset per mortem concedentis, etiam ad causas nondum inchoatas, cap. ne aliqui, de hæreticis in 6. Ex quo euidenter concluditur non deesse Summo Pontifici potestatem ad delegandam suam iurisdictionem perpetuam ante, vel post causam inchoatam, prout expedite censuerit, neque hoc determinari ex solo iure naturæ, vel diuino, sed ex Ecclesiastico, & ex voluntate ipsorum Pontificum. Quoad forum autem pœnitentiæ non inuenimus aliquid circa hoc Pontificio iure dispositum, & alioqui hoc magis est forum gratiæ, quam iustitiæ: & delegatio iurisdictionis in hoc foro habet rationem gratiæ, & fauoris tam respectu eius, cui delegatur, quam respectu pœnitentium, propter quos delegatur: ergo duratio huius iurisdictionis non est mensuranda per delegationem fori contentiosi, sed per regulam gratiæ, & fauoris, de quibus est regula iuris non expirare per mortem concedentis, cap. si super gratia, de officio deleg. in 6. & cap. si cui, de præbendis in 6. Sic ergo certum, in Pontifice esse hanc potestatem, & frequenter illà uti: & probabilius nobis sit; & concessionis eius quoad hanc partem, ita esse regulariter intelligenda, nisi vel ex eorum verbis aliud aperte constet, vel in aliquo particulari casu, aut munere, vltus ipse declarat aliam esse Pontificum mentem.

2. Sed difficultas est, an potestas delegandi iurisdictionem perpetuam reseat priuatiuè in Summo Pontifice, ita vt non competat Episcopis. Et negatiuam sententiam tenet Nauarrus in cap. placuit, de pœnitentiâ, distict. 6. numer. 161. Quia delegatio huius iurisdictionis non est pensanda per regulas iustitiæ, vt sic dicam, sed gratiæ; regula autem gratiæ est, vt non expirat per mortem concedentis, vt in superiori puncto allegatum est. Et hanc sententiam satis probabilem existimat Suarez in 3. part. tom. 4. disputat. 26. sect. 3. num. 9.

3. Verùm contra ipsum tenet nouissimè Amicus in cursu Theolog. tom. 8. disput. 15. sect. 2. n. 49. vbi sic ait. Deducitur secundò, hanc iurisdictionem à Pontifice delegari posse in perpetuum, non autem à reliquis inferioribus Prælatibus, nisi ipsis viuentibus: quia in solo Pontifice residet ius vniuersale, non solum quoad personas, quibus delegatur; sed etiam quoad modum, quo ipsa iurisdictione delegatur, vt constat ex priuilegiis concessis Religiosis. Est contra Suarez disput. citata, sect. 3. qui docet non solum à Summo Pontifice, sed etiam ab Episcopo, hanc facultatem absoluedi, in hoc foro pœnitentiæ delegari posse in perpetuum. Ita Amicus, cuius sententiam probabiliorem ego existimo, stando in rigore iuris: sed sententiam P. Suarez non audeo tanquam improbabilem damnare; quia hoc non videtur excedere Episcoporum potestatem: vnde cum aliàs hoc non sit eis prohibitum aliquo iure, integrum ius habent ad concedendam iurisdictionem hoc modo duraturam si voluerint. Neque in hoc aliquid facient, quod de-

Sup. hæc
quæstione
pro Episcopis
legis do
Arinam Ref.
c. q. not.
Sup. hæc
quæstione
pro Episcopis
legis do
Arinam Ref.
c. q. not.
Sup. hæc
quæstione
pro Episcopis
legis do
Arinam Ref.
c. q. not.

rogati iuri suorum successorum: quia satis illis est, quod possunt has concessiones reuocare, & quando non reuocant, videtur tacite eas amittere. Et aliunde multa incommoda sequi possunt, si per mortem Episcopi, ipso facto cessaret tota hæc iurisdictione delegata in toto Episcopatu: nam inde moraliter sequeretur, vt multæ fierent concessiones inualidæ, & sine iurisdictione, interim dum Episcopi mors omnibus innotescit.

Atque hinc fortasse (quod me maxime mouet) videtur consuetudine receptum, vt mortuo Episcopo, hæc iurisdictione durare censetur, donec à Capitulo, vel successore reuocetur. Atque ita existimo posse in praxi securè obseruari, siue hoc sit, quia delegatio Episcopi, vt ab ipso facta est, durat: siue quia per tacitam concessionem Capituli, vel successoris continuatur, quod ad rem moralem parum refert. Vnde etiam constat idem esse dicendum quacumque ratione Episcopus priuatur Episcopatu, siue deponatur, siue ipse cedat, aut renuntiet, siue alio transferatur: nam, quantum ad præsens attinet, eadem est ratio in omnibus his casibus, illa enim diuersitas materialis est: formale autem est quod suam iurisdictionem amittat.

Notandum est hic obiter, quod qui iurisdictionem delegatam habet à Pontifice, potest concessiones audire vbique terrarum, nulla licentia petita ab ordinariis locorum: sicut qui delegatam habet ab Episcopo, potest in tota Diocesi. Non solent tamen huiusmodi licentiam concedere, nisi ordinariis, & Parochis non inuitis, & non repugnantibus: vt constat ex Bulla Gregorij XIII. in qua concedit Societati IESV facultatem absoluedi quoscumque accedentes, modò non repugnent ordinarij locorum. Et in tali casu potest Episcopus, vel Parochus iure dare consensum, etiam si sit excommunicatus, quia non confert iurisdictionem, sed est sola conditio sine qua non.

Notandum secundò, quod is, qui delegauit iurisdictionem suo arbitrio, sine alia causa potest reuocare, non solum validè, sed etiam licitè, per se loquendo, quia vitur iure suo, & quasi re propria: superior autem non potest reuocare delegationem factam ab inferiore sine aliqua rationabili causa, & que non tam propter ius acquisitum à delegato, quam propter ius ipsius delegantis, quod habet ex vi suæ iurisdictionis ordinariæ, & quod habet ad committendam illam alteri: nec potest hoc vsu priuari sine rationabili causa. Imò, si euidenter sit iniusta reuocatio, videri potest nulla, quia est priuare alterum rationabiliter inuitum re sua: sicut superior si velit suspendere subditum à suo munere iniuste, & sine vlla causa, non poterit, neque aliquid valde efficiet. Quæ ratio probabilis est in Episcopis, quia potestatem habent communi iuri magis addictam. At si Summus Pontifex id faciat, factum tenebit, propter dependentiam, quam habent ab illo omnes inferiores in iurisdictione, quia omnes ab illo, & per illum eam recipiunt.

Sed hic non est relinquenda curiosa quæstio, à quo, videlicet, Confessarius Papæ accipiat facultatem illum absoluedi. Et quidam aiunt Confessarium Papæ ab ipso Christo immediatè accipere iurisdictionem. Vide Opatonium de Sacrament. tract. de Penitent. disp. 10. quest. 2. num. 29. Aliqui verò asserunt, quod Pontifex possit à quolibet Sacerdote, cui sponte se submisit, absolui: nam quicquid Sacerdos iure diuino habet potestatem absoluedi quemcumque voluntariè se submittentem, modò non sit ab Ecclesia prohibitus: sed Summus Pontifex à nullo prohiberi potest, quin se voluntariè submittat, cuiusque ipse voluerit, cum nullum

habeat in terris superiorem. Nec est eadem ratio de potestate excommunicandi: quia cum hæc concernat forum contentiosum, non est communicata nisi Summo Pontifici, quam nequit in seipsum alteri communicare. Et ita docet Amicus tom. 8. disp. 7. sect. 1. n. 13. putant enim Sacerdoti competere de iure diuino potestatem absoluedi à peccatis.

Sed Præpositus in 3. part. quest. 7. dub. 3. n. 26. hoc negat; explicat tamen quomodo Summus Pontifex possit sacramentaliter absolui. Cum enim sit ovis Christi, potest in suum bonum alteri iurisdictionem respectu sui in hoc foro concedere, quemadmodum potest respectu aliorum: nam hæc iurisdictione fauorabilis potest concedi ab eo, qui vniuersalem habet iurisdictionem in Ecclesia respectu cuiuscumque, qui est membrum Ecclesiæ, & ovis Christi, quæ conditio etiam in ipso Pontifice reperitur. Vide etiam Tannerum tom. 4. disp. 6. q. 9. dub. 3. num. 45.

RESOL. XXXVII.

An summus Pontifex poterit annullare confessionem factam cum Confessario non approbato ab Ordinarij, vt patet in Concilio Tridentino sess. 23. cap. 15. de reformat.

Quæritur etiam, vnde Sacerdos habeat iurisdictionem in foro Penitentia?

Et ex doctrina huius Resolutionis aliqua alia notabilia circa supra dicta explanantur. Ex part. 8. tract. 1. Refol. 84.

§. 1. Quoad primum suppono non omnem Sacerdotem posse validè absoluedi à peccatis mortalibus non antè absolutis, sed ex hac parte, vltra ordinationem sacerdotalem in ministro requirit peculiarem aliam facultatem, quæ dicitur iurisdictionis. Ita omnes Theologi & morales Auctores docent. Et apertè desinuit Tridentinum sess. 14. cap. 7. attestans etiam de perpetua excommunicatione, & praxi Ecclesiæ, dicens: Persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinarij, aut subdelegatam non habet iurisdictionem: vbi planè hanc requirit ad Sacramenti valorem, & non solum ad licitum vsum. Et in hoc fundamento firmat quoque reservationem casuum in Ecclesia consuetam. De qua tursus can. 11. damnat qui diceret, casuum reservationem non prohibere quominus Sacerdos à reservatione verè absoluat. Idem iam antè & omni tempore constabat ex Concilio Florentino sess. vltim. in decreto Eugenij, ex cap. omnis viriusque sexus, & ex aliis antiquis iuribus, & ex perpetua traditione ac doctrina Ecclesiæ. Atque in cap. finali, de penitent. disp. 6. iustum fuerat, vt Sacerdos non admissus confessiones excipere tentans, gradus sui periculo subiaceret, id est, esset suspendendus ab officio. Quod Riccius part. 2. decis. 146. & 644. & Portelius in dub. Regular. verb. Pena, num. 12. intelligunt, vt in perpetuum non admittatur ad confessiones audiendas, & ad tempus Missarum celebratione priuatur.

2. Deinde in Concilio sess. 23. cap. 15. de Reformat. sic habetur: Nullum etiam Regularem posse confessiones secularium, etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alijs idoneis iudicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat, priuilegijs,

preter ad medium, vers. Dixi iuxta alios quos.

MANE
omnia
O. IIII V
E. III